

Наш Лемко

РІК III.

Ч. 4 (52)

Львів, 15-го лютого 1936

Виходить двічі в місяць

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 257-90
NASZ LEMKO, LWOW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1'— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 1/2 ам. дол. або рівновартість.

Проти регіональної політики

(Промова пос. Володимира Целевича, виголошена дня 21. січня 1936. року, на бюджетовій комісії, в дискусії над бюджетом Міністерства Внутрішніх Справ).

ПОПИРАННЯ РУСОФІЛЬСТВА.

Донедавна адміністраційна влада забороняла оснóвувати українські «Просвіти» в тих селах, де існували русофільські читальні ім. Качковського. Органи державної поліції впливали на населення в напрямку відновлення діяльності читалень Качковського, повітові виділи признавали субвенції русофільським товариствам, а влада підпомагала русофільську пресу. При самоуправних виборах форсувала влада русофілів до громадських і волосних рад і робила натиск на населення, щоб русофілів вибрано солтисами й війтами. Від половини 1935. р. устає за вітмом Лемківщини попірання русофільського руху в яскравих і разячих формах. Всетаки в деяких повітах старости тишком-нишком попірають русофільський рух. Ми домагаємося від влади, щоб вона залишила попірати русофільський рух. Хай влада заховає в тій справі нейтральність, а ми швидко зліквідуємо русофільство на наших землях.

ЗА ЗМІНУ ПОЛІТИКИ НА ПРОСТО-РІ Т. ЗВ. ЛЕМКІВЩИНИ.

На просторі т. зв. Лемківщини провадить влада специфічну політику, яка йде в трьох напрямках, а саме: в напрямку попірання русофільського руху, в напрямку творення окремого лемківського народу і напрямку заборонювання українським установам вести на Лемківщині свою діяльність. Маю в руках кількадесять заборон оснóвування українських «Просвіт» і Лугів

в селах т. зв. Лемківщини. Територію Лемківщини перемінила влада в певного роду русофільський резерват і це може вплинути шкідливо на нормалізацію польсько-українських відносин. Доходить до цього, що влада не допускає на Лемківщину навіть українських часописів.

Ресумуючи вище сказане, висуваємо у відношенні до Лемківщини слідуєчі домагання:

Невже православіє має бути польське?

В Гродні відбувся з'їзд православної єпархії. Цей з'їзд прозвав себе чомусь «єпархіальним з'їздом» мимо того, що не було на ньому ані вибраних делегатів від духовенства, ані представників від світських мірян. Єпископ Антоній промовляв на тому з'їзді по польськи. З'їзд ухвалив, що навчання релігії по народних школах священники мають вести по польськи, як теж по польськи мають виголошувати проповіді в церквах. Це дуже дивна ухвала, коли зважити, що на терені Городенської єпархії вірні це в більшості білоруси, а частинно українці, а православних поляків майже зовсім немає.

Колись у російській державі православія було цілковито підчинене російській державі й мало російський

1) змінити поступування адміністраційної і шкільної влади у напрямі підпірання русофільства,

2) скасувати т. зв. лемківський буквар, інші лемківські підручники і привернути до вселюдних шкіл український буквар,

3) не ставити жадних перепон в діяльності українських освітніх, господарських і руханкових товариств.

Ото-ж, як бачимо, то наші українські послі дбають і про Лемківщину і це дає нам запоруку, що Лемківщина вибється на чистий національний шлях.

характер. Сьогодні у польській державі заінтересовані чинники намагаються надати йому польський характер й православне духовенство без ніякого спротиву цьому піддається.

НА БЕЗАЛЬКОГОЛЬНИМ ВЕСІЛЛЮ

в Семена Копильчика в Матієвій, повіт Новий Санч, зібрано між свідомими гістьми 3 зл. на Українських Інвалідів і 3 зл. на «Рідну Школу» (жертви вислано просто). Честь свідомим Братам!

Чи Ви вже вислали передплату на «Нашого Лемка»?
Брати в Америці не забувайте відновити свою передплату і для Ваших рідних на Лемківщині.

Лемківські кооперативи!

Корисне обезпечення товарів від крадежі з вломом заключите тільки в

Товаристві взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕР“

у Львові, вул. Руська 20.

і запевните собі тим способом розвиток кооперативи на будуче.

ЧОГО НАМ БРАКУЄ?

Кілька прикладів з життя.

Пригляньмося ближче нашому по-одинокому і збірному життю, так і побачимо, що йому багато бракує, чому воно не пливе так, як повинно плисти, — що воно тільки «клясє». І не живе. І не вмирає. Бачимо це і розглядаємося довкола за причинами цього страху, та свою увагу мимохіть затримуємо на жидях. В їхньому житті знаходимо відповідь на нашу цікавість. Знаходимо якраз те, чого нам бракує.

Ось приклади: В келії одної тюрми, між іншими «субльокаторами» пересиджує один «син ізраїля». Субльокатори Іванової хати виробляють, з нудьги, з «пейсатим» прерізані «школи». То мусить по підлозі пливати, то годинами на «парашці» сидіти, то на печі кукурікати як півень, то скоростріл з ним роблять, то се, то ове, — словом потіху над потіхи мають субльокатори з «кошерного».

Та один раз, при такій «забаві» один нехотяги прицілив пігтьом жидязі в саме око, що скоро набігло кровю і запухло.

На «гевалт» пейсатого, прибігає ключник. Жидяга жалується, плаче, стогне, але інші «субльокатори» так справою покрутили, що вийшло таке, що тут ніхто інший не винен, тільки сам жид. Здавалося, що все пропаде. Однак як попроварили жидя на розправу до суду, то там чекав на нього цілий кагал одновірців з того містечка. Це вони, бачите, якимсь дивом довідалися про подію в келії і прийшли гурмою до суду, щоб тут постояти за своїм братом, домагатись для нього опіки, і укарання «псотників». Іх заходи не пішли на марне!

Так уміють жиди постояти за своїм братом. Якби так нашому чоловікові таке приключилося, то хочби йому голову скрутити, то ніхто за ним не упімнеться.

З другим най там водиться що хоче, бодай мені ніхто, нічого не робив — подумає кожний і чим швидше втікає у свояси.

Другим разом попадає до «Іванової хати» заграничний Мошко, якого приловила гранична сторожа, як зайцем стрибав через зелений кордон з малим крамом — етер пачкував.

Цей жидок не був знакомий жидюму жидкови в тім містечку. Та про те вони зробили «облогу» тюрми, щоб довідатись, звідки походить їх замкнений брат.

Довідавшись, урадили, що поки він буде сидіти, то вони по черзі будуть йому приносити поживу, та ще возьмуть йому адвоката.

Від того часу, що дня, рано, в полудне, вечером приносили йому повні торби харчів.

Тюрма в тому містечку прилягала вікнами до вулиці.

Той заграничний Мошко пересиджує враз з другими арештантами в келії, тому, щоб їх задоволити, як переходили вулицею жиди — ці самі що йому приносили поміч — прозивав їх останніми словами, плював на них і різними способами докучав. Та вони так наче не бачили і не чули цього. Вони добре знали, чому їх брат так робить і далше, поки не вийшов на світ, приносили йому, що могли.

Ось таке є жидівське братерство. А в нас як?

До тої самої тюрми попадає один «руснак» «за политику». Там на світі мав він багато «товаришів» і знакомих. Та коли його замкнули, тоді ні один «товариш» до нього не заглянув. Дарма, що це містечко окружене довкола самими своїми селами. Таке сталося би з кожним, не тільки з «руснаком», бо ми тримаємось свого правила: «хапай «торбу» до жмені, і ховайся в кут». — Добре що мені ніхто нічого не робить, а з другим най там діється, що хоче.

Приходить мені на гадку одна Талергофска подія, де один «краяк» погибаючи з голоду, пішов просити «знайомого», щоб той позичив йому зо дві корони. Тоді «знайомий» стиснув «торбу» до жмені і «краяк» далше погибав. Вернувшись до дому, часто згадує ту подію, навчений «краяк».

В пам'яті мені ще така подія:

В одному містечку жив дуже бідний жидок. Він в ніякий спосіб не міг видвигнутися з нужди. Так було доки місцеві жидки не вважали йому помогти. І від того часу жидок розпочав нове життя.

Кількож то по наших селах нуждарів, а кілька таких, що їм не згірше живеться, та чи котрийсь з них подумає про це, щоб помогти своєму братові? Таких в нас не має, бо тут знов входить наше традиційне: Як мені добре, що мене другий обходять.

Або така подія:

Посварився на ярмарку Іван з «пейсатим», і коли прийшло до грубого. Іван потягнув пейсатого пужалом по горбині. Жид почав верещати. На його вереск набігалась з усіх усюдів хмара пейсатих тай до Івана. Були б його роздубали на кусники, якби не сторожі безпеки. На тім ярмарку було повно Іванів і вони наче не бачили, що діється з їх братом.

В інших містечку ні з цього, ні з того, чепилися батяри лемка і побігли його до крові. Тому всьому приглядалися наші Івани, котрих було повно на тій вулиці, бо тут стають фірами та жаден з них не постав за битим. Тут знов традиційне: Добре, що мене

ніхто не чепляється.

Іншим разом прийшла до одного села поліція, щоб запечатати читальню. І диво. Ледво-предлево відгребла десь ізза камарків одного чи двох виділових; інші виділови поховались в мишачі діри, тільки кількох відважніших виставило голови ізза вуглів хат. Ось наша організація: «З другим най діється, що хоче, бодай мене не бачили».

В неодному селі бачимо жидя, що має чотири морги поля. Займається господаркою і «лихе ганделес». Літом скуповує молоко, возить його до містечка і продає тай нарікає, що не оплачується.

Господарку так веде: Лемко йому з оре, засіє, заборонить, скосить, зграбає, зведе, змолотить, а по заплату за свою працю ходить і просить не раз цілий рік.

Той жид має 6 бахурів, що одно — то о голову менше. Ті бахури, яким прийшов час — пильно ходять до школи. Дома мають також «пан професор». Всі вони вбрані, вимиті, і ситі.

В тім самім селі, більша половина господарів має по 16—20 моргів поля — такого самого як жидове. Мають так само не по менше «дітисків» як жид. Але діти не мають часу ходити до школи, бо треба корови пасти, чатину рубати та іншої роботи од рана до вечора «гук».

Дома не то професора, але і книжки чи газети ніт, бо «няньо» на папа не створений, «лем» до роботи. Тому і гарує від світу до ночі та кінци з кінцими йому і так не сходяться. І то власне тому, що в голові бракує йому «олію».

Сама-бо робота без «омасти» в полюві не варта нічого. Жид має «олій» тому і на чотирьох моргах живе зовсім добре, а Іван на 20-ти погибає і буде погібати, доки не переломить в собі тої «язви отупіння», що він не «пан» на стихійний гін до науки.

З сих кілька наведених примірів наглядно бачимо, що бракує нам єдиности, охоти до науки, самопомочі і дисципліни. У нас не буде ліпше, доки в нашу кров не закориняться тверда як сталь постанова: *Один за всіх, всі за одного!* До того часу там, де треба було постояти за нашим братом ми ховалися в мишачі діри, там де треба було бити, ми кричали — згода! Там де ворожа лєсть видавалась дійсністю та хотіла нас пожертви, ми зачинили її вірити, що це ширість — замість відплатитися її тою самою монетою. І тому наша легковірність завсідні карає нас. А час, найвищий час!

Щоб наше життя поплинуло повним руслом рвучо, весело як гірська ріка, усуваючи на бік все, що стріне по дорозі. У нас раз на все повинен пропасти панщизняний страх раба та ми повинні бути володарями гір.

Мирон Ломоголова.

З ІСТОРІЇ ЛЕМКІВЩИНИ.

Сняцька Земля.

Відома сьогодні лічничка оселя **Івонич** звалася в XV. ст. Іванець або Іванчеполе. Власні ками цього села в першій половині XV. ст. були брати Бочко і Бенеш Іванецькі. Сумежне село **Климкова** теперішня Климківка записане під датою 1436 р. в сяниських судових книгах. Під датою 1444 р. просла вилося населення села **Синева** завзятим страйком проти наложених поборів, за що їх тягнули до відповідальності перед сяниський городський суд. Перед сейже сул взивав 20. XI. 1447 р. сяниський староста солтиса з Вороблика за побиття та поранення слуги і тут його мали засудити. Це село **Вороблик**, зване також **Торговцями** записане під датою 1448 р. Містечко **Заршин** з передмістям **Довге**, **Торговиська** Ленжани, **Малинівка**, **Вздів** ле була гр.-кат. церква, **Страхотина** та половина обох **Пель** (тепер село **Пельня**) знані вже в 1467 р. Лічничка оселя **Риманів** згадується в сяниських судових книгах в 1443. р. Дідичкою Риманова була яка-то Катерина, що вела спір з рим. кат. єпископом в Перемишлі, що довів до нападу синів Катерини на дім єпископа в Короликові, за що єпископ 1463. р. вніс на них жалобу до сяниського суду. Село **Босько** (Беско) над Вислоком записане 1436 р. в сян. суд. книги. Село **Глибоке**, на півд. схід від Риманова, було поселене на німецькім праві, але пізніше під впливами тамошнього двору, що не хотів дати заробітку греко-кат. населенню — село змінилося згідно з бажанням поміщиків. Одначе перші основники села були греко-католики. Сусідна **Одрехова** була осаджена на волоськім праві (про права — буде пізніше окрема стаття),

зване вже в 1440 р. Далше над лівою притокою Сяну—Сяничком зустрічаємо села: **Побідне**, **Дудениці** (тепер Дудинці), **Марківці** і **Писарівці**; далше село **Просік** і **Сяничок** — всі знані вже в 1439 р. Знову села **Великі** і **Малі Стирожі** під датою 1463 р.; хоч польські історики подають, що українське населення цих осель ходило до роботи на сяниський замок ще в XIII ст. (Далі буде.)

ВІДПОВІДЬ ГРОМАДЯНАМ СЕЛА ЛОСЯ.

Ніхто не сміє заборонювати, ані не має права переслідувати дітей ходити з українським — пишемо виразно з **Українським** „Вертепом“, що був друкований в святонім числі „**Дзвіночка**“ тим більше, що не якийсьтам собі постерунковий рішає, що кому вільно робити, але належна до цього влада дає на це дозвіл — свою цензуру, щобто позволяє і затверджує згідно, в тім випадку часопис, з обовязуючими законами і приписами.

Принагідному поліцаєві, що критикує такі постанови (в тім випадку пост. Заморському) слід пригадати, щоб краще студював свої приписи та не руководився своїм „відзімсен“ бо і це найде своє місце в вищій владі.

Ще раз подаємо до відома, що кожна українська книжка і кожний український часопис, що його висилають українські Видавництва переходять все належну цензуру,

СКОНФІСКОВАНО

При першій чарці вівця, при другій лев, при третій свиня.

(Талмуд).

ВІСТИ З АМЕРИКИ.

Меггатен Компанія Гуми в Песейк, Н. Дж. не приймає робітників «русскої» народности до праці, закидаючи, що всі «русські» є комуністами. Тому наші лемки дають себе записувати українцями, а не «русскими», бо в інший спосіб роботи не дістануть.

Пригода з «русским» Лемком. Вертаючи до Америки, в Німеччині, в Бремен стрінув я нашого «твердо-русского» Лемка. В розмові з ним — я переконався, що його хіба могила змінить. Він сказав: «Є одна русь і так буде й більше не хочу знати».

Але при висіданню з шифи, коли ми переходили через емігрантську комісію — наш «русский» Лемко йде наперед, два Українці за ним, а я четвертий з черги. При перепустці потрібно відповідати на питання комісара по англійськи. На запит, «якої ви народности?» — «русский» Лемко відповів: «Росіянин». А комісар: «Ви є большевик-комуніста; тут приїхали, щоб в Америці робити комуністичну пропаганду? і т. д.» і затримав його.

Наш «русский» Лемко почервонів, а опісія зблід, як полотно. Ми переходили через комісію, а наш «русский» Лемко стояв засоромлений і жалісно сказав: «Поможіть мені», але комісар відвернувся до нього й попросив його, щоб був тихо.

Добра наука, для деяких «русских» Лемків, що ще незнають, хто вони та на рідних українських землях звать себе «русскими». А чужі держави й чужинці знають добре за Україну й українців і за Росію і росіян і до українців чужинці відносяться чемно, а до росіян ворожо.

Іван Филиппак.

ДМИТРО ДЕТЬКО

При столі почав владика розмову з боярином Гнатом з Чудця, якого посілости межували вже з посілостями краківського польського князя.

— Якже вам, боярине Гнате, живеться в тім вашім Чудці? — питав владика.

— Гаразд, Ваше Превосвященство! — А чому то ваша оселя називається Чудець? Якось трохи дивно.

— Бу у нас чудно, дивно, Ваше Превосвященство!

— А я думав, що то може від якого чуда! — сказав владика.

— Може бути, що колись було там якесь чудо, та старі люди оповідають, що до Чудця вперше, перед 200 роками заїхав перемиський князь Ростислав на ловах. Чудець тоді називався Оленів, а володів ним боярин зі старої родини словянських князів, Хвиль. Він то гостив князя Ростислава у себе на ловах. Князеві подобалася околиця так, що назвав її Чудом і з того пішла назва Чудець.

— А спокійно там у тім Чудці? — спитав владика.

— Спокійно — відповів Гнат — сторожа державна вартує з нашого боку, а польська з другого, але люди переходять з одного боку на другий. На заробіток. Краківський князь, чи то пак, як він себе зве, король, Локеток, бідний. Землі в нього врожайної немає, і от його люди приходять до нас.

— Но, а там коло Перевореська, коло Ряшева, якїж там відносини, на тамошній границі? — спитав владика боярина Осадчого.

— Воно так, як і коло Чудця, — відповів боярин Осадчний. — І в нас поселяється багато польських та ні-

мецьких купців.
— А щож наші люди на це?
— Зразу сваряться, не дозволяють, а пізніше кожний махне рукою, хай там! І вони християни!
— Сумно! — сказав владика. Треба твердо діти мої стояти при українській вірі, вірі наших отців та дідів. Наші князі, за добрі, на все дозволяють...

— Ходить чутка, — відповідає боярин Гнат, — що наш князь Лев дозволив уже Німцям і Полякам осідати в своїх столицях, у Володимирі та у Львові, а до Галича напхалося повно Волохів, Вірмен, Татарів, що нашому чоловікові там нема що робити!...

— Слава Богу, що наш Сялюк, ще чистий, український город... У нас ще ніодного чужинця нема! — сказав Михайло Детько.

(Далі буде).

До найшляхотнішої боротьби!

Щороку в люті Українське Протиалькогольне Товариство «Відродження» пригадується громадянству. Воно стоїть на сторожі здоров'я нашого народу. Саме тепер, в люті, з нагоди місяця збільшених змагань на часі розяснити справу: чи можемо бездільно й байдуже дивитися на життя нашого народу? Чи справді криза його відучила пити й курити? Отже на це наша відповідь: Криза справді зменшила видатки на алкоголь і тютюн, але тільки в такій мірі, як і обмежила всі інші видатки. А якщо тут помітне деяке зменшення, то тільки тому, що дорогі монополі, широкі шари громадянства заступили, у міщан — вина, деяко свого виробу, не менше отрути, у селян — денатурка й самогон. Ці дві останні отрути жахливою хвилею заливають уже не тільки Волинь і Лемківщину, але й найближчі нам частини краю. Рівнож і на інші роди алкоголю й тютюну в нас не бракує грошей. Жахливі цифри говорять самі за себе: 120 мільйонів зл. на алкоголь і 60 мільйонів на тютюн! Сама ця цифра 180 мільйонів зл., виданих щорічно, заперечує, начеб в нас не пили та не курили, бо немає защо...

Ці страшні цифри хай струхнуть приспанним сумлінням громадянства, та звернуть йому увагу, що:

Неправдою є, начеб в нас не пили та не курили і неправдою є, начеб

нам не треба було боротьби з обома отрутами. Жах перед моральним, фізичним і матеріальним вищеченням хай каже нам усім станути до боротьби з алкоголем і тютюном. В ім'я справжнього відродження Нашого Народу кличемо:

Не уживайте отрут! Самі покидайте пити й курити, поширюйте свідомість серед цих, до кого не доходить воля з часописів та книжок.

Поборюйте шкідливе вживання цих отрут в щоденному й публичному житті. Очищуйте наші установи від алкогольних і тютюневих звичаїв!

Скріпіть ряди й працю абстинентів! Поширюйте й уможливіть працю нашого одного Протиального й та Протиотрутного Товариства «Відродження»!

Поширюйте видання «Відродження», бо тільки вони несуть широким шарам світло тверезости, надію, визволення від погубних налогів!

Лютець — міжнародний місяць протиального боротьби, хай застане теж і наш нарід поруч інших на фронті найшляхотнішої боротьби за здорову, сильну, вільну Родину!

До боротьби за Сильний, Вільний Український Нарід!

Українське Протиального Т-во «Відродження»: Др. Софія Парфанович, голова. Іван Костюк, секретар.

— 0 —

О. др. Масцюх заборонив співати ГИМН — МОЛИТВУ

Апостольський адміністратор для Лемківщини о. д-р Василій Масцюх вислав до пароха Сянока, о. Омеляна Константиновича листа, в якому заборонив співати в місцевій церкві пісню «Боже, Великий, Єдиний». Як «мотив» цієї нечуваної досі заборони наводить о. Масцюх ось-що:

«Від осені минушого року завчався сильний наступ на греко-католицьку церкву на Лемківщині. (Цікаво звідки? — прим. Ред.). — Вживається неймовірних штук й інтриг, щоб викликати апостазію бодай в одній місцевості Лемківщини. В ім'я охорони католицької віри, щоб не давати причини до атак (звідки і на що? — ред.), бо Лемківщина є ще за слаба, отсим забороняється співати в церкві пісню «Боже Великий, Єдиний», яку називають українським гимном, так довго, аж ця заборона виразно зістане відкликана. Якщо знайшлася яка група, що проти сеї забо-

рони відважилабися співати сю пісню в тамонній церкві, то се має вважатися яко маніфестацію незволени на святім місці зі всіми правними наслідками. Ми далекі від того, щоб вдаватися в партійні сварки, але маємо повне право на се, щоби дати зарядження дотично заховання ся на св. місці в церкві, як того вимагає теперішня хвиля».

Ото-ж о. Василій Масцюх вважає співання гимну-молитви, що зачинається від слів «Боже Великий, Єдиний» невідповідним «захованням ся» на св. місці. Нам однак видається, що хто забороняє в церкві на святім місці заслати до Бога молитви за свій нарід, той не охороняє «католицької віри», але робить навпаки.

Шановного вїта з Липинок к. Біча запитуємо, що діється з доручуванням наших часописів на тамонній почті? Чи треба писати аж до вищої влади?

ВАЖНА СПРАВА.

Вже три роки, як наші діти на Лемківщині вчать з т. зв. «лемківських букварів». Мимо протестів родичів, які висилали аж до Міністерства Освіти у Варшаві та мимо дотеперішних старань наших послів, ця справа ще дотепер не полагоджена. Цю справу треба далше продовжувати родичам шкільних дітей і нашим послам, аж до успішного закінчення.

Тимчасом звернемо увагу на важний обов'язок, який мають наші священники на Лемківщині. Без огляду на це, який вислід не мала би та справа, то наші священники, що вчать у школах релігії, мусять вчити її в чистій літературній мові, бо вони тепер є рівночасно однокими учителями в школі, від яких діти можуть і мусять чути чисту й гарну українську мову, в якій священники подають виклад релігії.

На жаль многі священники з легкoduшности занедбали цю справу і вчать — деякі з них — лемківським виговором. — Ця легкoduшність мусить тепер уже скінчитися і священники мусять ту справу поважно трактувати, бо в противному разі закопають свій талант і зроблять велику кривду лемківській дітворі. Одночасно зазначимо, що ніхто не може присилувати священника, щоби він вчив дітей якимсь виговором, а не чистою книжковою мовою, бо як уже малі діти вчать чужої мови і мусять навикати до тої трудності, то чому вони не мали б вчитись легкої і гарної рідної літературної мови.

Господар.

Хто має «Книжечку місіюну» ч. 8. з 1901. року, просимо дуже прислати її нашій редакції за винагородою.

Лист зі Ждині до Криниць.

В святочнім числі «Лемка» з Криниць опаплюжили громадян села Ждині. Дописувач тої статті, напевно не наш селянин, бо наші люди мудріші, тільки це писав один з тих «панів», що були весною на Загальних Зборах місцевої читальні Качковського.

Ми не дивуємося тим криницьким «панам», бо вони вже на таку дорогу зійшли. Широки маси народу вже побачили, що «ті добродії» Лемківщині помогли.

Даремне вже підсичування брата до брата, бож кожному лемкові душа його наказує, куди провадить щиролемківська стежка. Сьогодні нікому не страшна вже криницька зазуля! Тож, каже приповідка: рот не город — не загородиш. Хай собі криничак балакає.

Т. Є.

НОВИНИ

Автономія Закарпатської України. Чехословацький прем'єр др. Годжа заявив, що відносини на Закарпатській Україні дозріли вже до автономії.

Американські українці в честь Митрополита Антрея. У Філяндельфії відбувся святочний концерт для вшанування ювілею нашого Митрополита. По промові о. канц. Ол. Пики виступав хор Українського Сиротинця, були деклямації, вправи дітей, виступи оркестри. Відспіванням «Многая літа» й українського національного гімну закінчено свято.

Хто не вирівнає передплати на 1936 рік, цьому не вишлемо вже числа, що вийде з датою 1. 3. ц. р. Це саме зробимо всім нашим дотеперішнім невідновленим передплатникам з Америки та Канади. На кредит, або даром не посилаємо газети. Щоб ви пізніше не жалували, як не дістанете слідуєчого числа. Це число посліднє, що його ще декому посилаємо. Одночасно будемо змушені подати до відома загалу назвиська деяких таких, що замовили часопис та свої зобов'язання відносно передплат за недбують. Найбільшим ворогом преси є довжники; вони копають гріб для народньої праці та цим шкодять другим.

Помер диктатор Греції. У п'ятницю, 30. 1. ц. р. помер в Афинах генерал Кондиліс, бувший диктатор Греції. Він був гарячий патріот — служив найвищим ідеям грецького народу.

Не вистарчить читати «Нашого Лемка», треба його передплачувати.

В Абіссинії війна розгорілася на добре. Раз побіджають Італійці, то знов Абіссинці. Военне щастя дуже химерне. В останніх днях Німеччина зблизилась до Італії та змагає відтягнути Італію від абіссинської мороки. Одночасно в столиці Англії, у Лондоні говорять про поворот Габсбургів до Відня і відновлення монархії.

Знана Мала Антанта, до якої належать Чехи, Югославія і Румунія, старається ввійти в тісне розуміння з балканським союзом держав.

Ворожий круг відносно большевиків щораз більше затісняється та міжнародне становище Радянщини щораз слабше. Починається розкладати на добре большевицький рай.

Секретар Конгресу Національних Меншин у Женеві д-р Аменде перебував у січні ц. р. в Нью Йорку. В розмові з визначнішими українцями сказав, що національна сві-

Наш перший передплатник Адам Вислоцький, родом з Котова, коло Лавової, в Новосандеччині. Перший зголосився в нашій Адміністрації та зараз 4. січня 1934 року заплатив передплату (отже, як тільки появилася перше число «Нашого Лемка» — досі є нашим точним передплатником і читачем. Ми прирекли ще в перших початках видавання «Нашого Лемка», що помістимо світлану, то-ж додержуємо приречення, бо дійсно всім цікаво знати, як виглядає наш перший передплатник.

домість на всіх Українських Землях незвичайно зросла і нема причини дивитися чорно на майбутнє українського народу. Але рятунок для України мусить прийти від неї самої, а не з надії на посторонню поміч.

— **Комунікація через міст на Солині** ч. 75/7, на повітовій дорозі ч. 4. п. Кальниця—Тісна в Тісні в ліському повіті, замкнена аж до відклику.

—o—

СКОНФІСКОВАНО

СКОНФІСКОВАНО

ГЕОГРАФІЧНІ НАЗВИ.

Село *Marieva*, віддалене 14 км. від Нового Санча, від Лавової 2 км. має десять окремих частей: Бабич, Гірка, Дутківка, Лазы, Магурича, Оборявка, Обшар, Одчарова, Рівні, Фелецин. Дорізд до села гостинцем, молодіівською, фелецинською і чагівською дорогою.

Наша церква дуже гарна збудована ще 1830. р., деревляна Покр. Пр. Богородиці.

Верхи гір: Одчарова, Магурича, Фелецинський Верх; долина: Каміниці; річка: Камениця з трьома потічками. Лісові назви: Борсучини, Гебацник, Збуецька студія, Млачки, Орівач, Суха долина, Черниля.

Люди в нашому селі, чесні, побожні, твердо держаться наших рідних звичаїв-обичаїв, рідної мови, та хоч тяжко працюють на хлібець насущний, одначе не піддаються біді, що з ріжних сторін пхається в наше село, бо свято вірять, що ясне сонічко засвітить над нашими Карпатами.

(Подив Семан Кошльчак).

—o—

БАНДИТИ ГУЛЯЮТЬ.

Дня 3 на 4 вночі, о годин 2 напали невідомі бандити на дім Михайла Филипа в Лодині, старика 80 к'лька літнього, бо чули, що він дістає з Америки доляри. Але в тім дсмї мешкає один погорілець, з ріднею та він почувши, що хтось добивається став в обороні свого майна та почав бандитів відганяти. Тоді бандити кинулися на сплячих, порізали ножами Якіма Стрілку, його дочку Юлію і зятя Івана, так що другого дня мусіли всіх порізаних відвести до шпиталю в Сяноці. Бандитів ще не вислідили.

Кожний читач і передплатник

народнього, ідейного часопису для Лемківщини
„НАШ ЛЕМКО“
 приєднавши йому нового читача — постійного передплатника — робить велику народню роботу, бо він скріплює цим моральні сили нашого народу.

Православні батюшки при роботі

„Ех яблочко, да куди котишся...“

В селі Чорнім, горлицького повіту, живе батюшка Григорій Павлишин. Це головний православний «місіонар» на цілу Лемківщину. Для додавання йому поваги, митрополит Діонізій помінував його «благочинним».

Минулого року наказав цей благочинний всім своїм батюшкам збирати по своїх парохіях яйця і масло на «талергофське торжество» в Чорнім, котре відбулося 1. 11. 1935. Кожний батюшка дійсно приніс наложену данину, а було їх всіх разом щось аж 14. Однак замало було їм яєць і масла з цілої Лемківщини, то батюшка з Радочини випередив у часі торжества «косяцького» з Чорного та пішов сам збирати офіру на 3 анталки пива, бо нікому не оголошено, нащо збиралося гроші. О! Добре було народне торжество на нашій безталанній Лемківщині.

Цей сам батюшка цього року під час Різдвяних Свят і по святах, щонеділі аж до Богоявлення ходив разом зі своєю жінкою Стефанією з дому Чертежинська, по хижках зі старим уже до нічого грамофоном на «собрания». «Собрания» виглядало в цей спосіб, що батюшка приходить до хижі та починає грати. Сходяться каваліри, дізчата та доростаюча молодь. Як грамофон грає, батюшка каже гульки. Під час гульки чути різні неприличні вигукки та пісні. Матушка не від того, щоб не погуляти зі всіми. Тимчасом батюшка сидить за грамофоном та співає: «Ех, яблочко, да куди котишся», «Бодайся тот когут збудив» і т. п. Як знову задовго йому так сидіти за грамофоном, вилазить, підходить на середину хижі, починає підтупцювати та підспівувати різні співанки. Така забава триває до 11. год. в ночі, що дає деяким парубкам та дівчатам — при повертоті домів — нагоду до розпусту. Ви, батюшко, кричите в заборопений час весіль і музик не справ-

ляти. А чомуж ви справляєте забави? Чи для вас, «благочинний», є інші церковні заповіді, як для нас, худобних Лемків?

Коли перетягали православні агітатори на православ'я та обіщували, що батюшки будуть робити все за дармо. Тимчасом справа мається інакше, бо у батюшки Павлишиного є інший закон для худобних лемків, а інший для багатих. Як багатий і добре заплатити, то для його каже закон: дати шлюб і в неділю по св. Сл. Божій, а для бідного не дозволяє закон давати шлюб в неділю, лиш у звичайний день.

Рівнож батюшка Павлишин хвалиться, що він є «старший, як дзекап уніятський» і дуже мудрий, бо десь у селі признався, що шість тижнів був на теології. Все знає, все розуміє, але при кожній відправі мусить мати старого дяка, бувшого уніята, Ванька Луку. І то, як сам признався, що від нього мусить вчитися, бо все-го він не знає. Тому не диво Чорнянам, що проповіді читає з картки, а також не знає, котрою стороною має давати хрест цілувати. Замість Розп'яття, то давав з противної сторони голу дошку цілувати. Благочинний, де ваш розум, раз знаєте все, а раз не знаєте? Видно, планна у вас голова. Слухайте, благочинний, як це було зі сим помершим у селі Довге? Чому то ви не казали церковникови відімкнути часовню, щоб внести помершого? Чи може вам так само розходилося за тих 3 літри вієса, як довжанському церковникові? Чи ви й церковник хотіли так побавити в Зельмана?

Гей, православні Лемки! Чи ми дальше маємо слухати його фарисейства та туманення нас? Час би нам було вже порозумітись та в найкоротшому часі усунути його і йому подібних, щоб навіть і сліду не остало по батюшках на Лемківщині.

Лемко знає Вислоки.

Завертайте з блудної дороги

Веселе було життя в селі Лосе, пов. Новий-Санч, як ще існувала читальня «Просвіти» та при ній аматорський гурток, що часто давав гарні вистави.

Бувало в неділю, зійдемося в читальні, прочитаємо, порадимося, заспіваємо, чи то забавимося — на правду варто жити.

Та, відколи не стало читальні, мов хтось наврочив, життя відмінилося. Нема де зійтись, нема що прочитати, бо з гарної бібліотеки ні сліду не зістало. Тому не дивно, що в Лосім життя так змінилося, що замість давніших осві-

домляючих читальняних сходин — займало місце обридливое пересиджування при картах, до яких кинулася не тільки молодь, але й поважні газдове — колишня читальня «ліппора», з нудьги, не зважаючи на злий примір, який дають молодшому поколінню, грають собі «фербля».

З веселих-бадьорих людей поробились сумні-понури тіпи. Не дивно, також, що коли перше ніхто не чув в Лосім про бійки, тепер все на гірше змінилося. Бо хто має просвітити нарід та спрямувати його на ліпшу до-

рогу?

Правда, є ще і в Лосім свідомі одиниці, що стараються всіми силами село підтримати. Добре їм у цьому помагає часопис «Наш Лемко», але чи довго вони вистоятимуть ті всі перешкоди? Чи не впадуть й вони, та не придавлять собою рештки культурного життя в Лосім? Як впало вже багато лемківських ідейних людей!

Але вони не впадуть, ні! Вони спільною працею з «Нашим Лемком» підвинуть Лосе ще вище, як стояло та виженуть з його темряву, а впровадять ясне українське світло.

Не тратимо надії, що Лосе перестане грати «фербля» і візьметься до праці над собою. Перестаньмо Лосяни також затроювати свій розум, тим гидким вином, а даймо ці гроші на ліпшу ціль, саме на книжку і часопис.

Всі берім собі примір з тих, що горнуть до освіти та поможем їм і самі від них навчаймося. Не висміваймо цих, що колядуючи на свою бібліотеку, мерзнули під вікнами, коли дехто грає собі «фербля», та попиває вином.

Лосяни, киньте карти, а беріть у руки книжку і ступайте шляхом, який вам вказує провідник «Наш Лемко», а дійдете знову до гарного світлого життя!

Степан Бендик.

Збір черниць.

Минулої осені дуже зародили в сторонах Цеклинської Волі, пов. Ясло, черниці. Люди назбирали їх аж сто метрів і одержали за них тисячу золотих від жида — а жид їх лише передав в другі руки до Нового Санча і заробив майже подвійно. Дивуємось людям, що самі на власну руку не завезли тих черниць до Нового Санча, і весь заробок бувби лишився при них. Чи се така велика штука? Як дасть Бог дочекати цього року в осені, спробуйте самі без жадних жидівських гешефтьярів, а заробок за вашу працю лишиться вам, а не жидові.

Новий склеп у Цек. Волі.

В грудню м. р., тут в селі передплатник «Нашого Лемка» і «Народної Справи» зложив собі склеп. Господар має добру голову і склеп йде знаменито. Дотепер не було тут в селі склепу, тому всі люди брали в чужім склепі в Цеклиці, і тому з нас мав чужий заробок а не свій. Тепер всі ходять до свого склепу, а чужий склеп в другому селі зачинає вже хитатися. Так по всіх селах на Лемківщині повинно бути. Свій повинен іти лише до свого і наші гроші не повинні іти в чужі руки, але в свої!

Коршми і шинки — це джерела розтратності і деморалізації.

Представлення.

В третій день Різдва свят і на Йордан уладив у Цек. Волі учитель в школі представлення «Вифлеємська Зоря». Треба згадати, що убрання на представленню були дуже гарні. Гра сільських аматорів була досить добра, а Рахилі і Ірода, навіть дуже добра. Дуже гарну маску мала смерть. Вражіння з представлення було загально добре. Це представлення відграно і в сусіднім селі Фолош, на Новий Рік.

Слід зазначити, що в ясельському повіті ізза Гріжних (перешкод дуже тяжко нашим священикам одержати дозволення на якунебудь виставу, натомість учителі дуже легко і без жадних перешкод дістають такі дозволення.

3 просвітно-культурного життя

В дні 19. січня ц. р. відбулися Загальні Збори членів кружка «Сільський Господар» у Вороблику королівським.

Предсідником зборів вибрано д-ра Константина Цеплого а секретарем Ст. Вархоляка. Михайло Палипа відчитав протокол та здав звіт з діяльності правління за минулий рік.

В мин. році влаштовано три вистави, кільканайцять відчитів і рефератів, 2 забави, 5 вечериць, «Спільне Свячене» і «Маланчин вечір», кілька святочних обходів і академій. Засновано Пасічничу Секцію, започатковано пасічничий курс з історії пасічництва, теорії, практичного новітнього господарства на пасіці та других пасічничих наук; курс веде голова Пас. Секції Ст. Вархоляк. Звіт бібліотеки здав Сава Копчак, привні довідались, що крім двіста кількадесять книжок закуплених для бібліотеки кружка Братами ізза Океану — закуплено з власних фондів 102 книжки; багато в «Українській Бібліотеці».

На кожного члена випадало пересічко 10 прочитаних книжок.

Д-р Цеплий вказав на деякі здобутки і недомагання нашого народнього життя, заохотив до дальшої невтомної праці на нашій занедбаній народній ниві, прямуючи до кращого майбутнього українського народу.

По виборі нової Ради Кружка, д-р Цеплий і Ст. Вархоляк зложили по черзі на руки голови кружка Томи Копчака побажання, іменем Загальних Зборів, вкладаючи обовязок іти ширим, національним шляхом згідно з бажанням Загальних Зборів, при пляновому розподілі праці.

Рішено односторонно започаткувати спільними зусиллями з Воробличанами ізза Океану — будову «Українського Дому Сільського Господаря» у Вороблику корол.

ЗБІРНА ЖЕРТВА НАШИХ БРАТІВ ІЗЗА ОКЕАНУ

З нагоди представлення в салі, при Інституті ім. М. Грушевського, в Едмонтоні, перевела наша свідомо громадянка і передилатниця Вп. Теодозія Гривнак збірку на допомоговий фонд «Нашого Лемка». Слідуючі громадяни зложили жертви:

по 1 дол.: пп. Д. Чапельський, Володимир Гривнак, Ольга Гривнак;

по 50 центів: пп. Василь Гавриш, Семен Головач, Микола Спачинський, Микола Маланчук, др. Ів. Верхомин, Глія Боднарук, Василь Челядин, Василь Чоботар;

по 35 центів: Григорій Челядин;

по 25 центів: пп. Петро Лазарович, В. Криванюк, Олекса Рогаченко, Іван Крук, Павло Мельник, Дмитро Фербей, Антін Дворник, Стефан Романюк;

по 10 центів: п. Стефан Васкан, пані М. Фербей.

Дрібна збірка: 2.15 дол.

Разом зібрано 13 ам. доларів і переслано через касу «Народ. Справи».

Добродійка Т. Гривнак дякує жертводавцям за їх щирю допомогу «Нашому Лемкові» та каже, що скривдила би вище згаданих жертводавців, якщо не згадала би, що між ними немає ані одного Лемка. Вони, як свідомі Українці, поспішали з щирою допомогою тому, що несе світло просвіти і національного освідомлення одній частині Українського Народу.

Рівнож дякує Зарядові Т-ва «Рідна Школа» за те, що підчас представлення дозволив на сю збірку.

Багато праці витратила Москва на це, щоб заперечити історичний факт і вмовити в наших братів Лемків, що вони не є частиною Українського Народу. Послідніми часами Лемківщина освідомлюється, завдяки ідейній праці одиниць, що несуть світло освіти в лемківські гори. Цю працю треба скріпити й тому кличу до всіх Лемків, тут, на американській землі, а також і до всіх свідомих Українців, щоб йшли з допомогою тим, які рятують частину українського народу від національної загибелі.

Теодозія Гривнак.
Від Редакції: Дійсно серед дуже скрутного положення приходиться продовжувати намічену культурно-освітню працю над нашими лемківськими селами. Але віра, що наші Брати за Океаном не забувають про добро Рідних Сторін — перемагає всі труднощі.

ЗА САХАРИНУ.

Городський суд у Ряшеві засудив Йоська Гальперна на грошеву кару 1000 зл. і на 6 тижнів арешту за те, що без дозволу переховував у себе 4 кг. сахарину.

І знову жид; жид етер паскує, жид шпіритаю переливає, жид троїть лемківське населення. Та мимо всього, багато знаходиться в наших селах «жидівських Іванів», що за порцію смердюхи запалюють у шабас жидові свічку...

Робота вихованків криничанських вожака

На припоручення Впр. о. П. Шуфлята, пароха Пантної, пішли свідомі хлопці з Пантної, горлицького повіту, колядувати на церковні цілі. Спершу йшло все як слід, бо хлопці влучилися «Вертеп» з «Дзвіночка» та відгравали свої ролі дуже гарно.

Щойно в горішнім кінці села, як колядники виходили з хати господаря Філяка, напав на них вихованок криничанських «панів» з «Лемка» Василь Перун, син Йосифа, що в його домі знаходиться читальня «Качковського», знищив зізду та вдарив одного колядника палицею. Але старша дівчина Т. Л., що помагала співати, поставила напасникові опір. Тоді цей став гавкати мов навіжений: «Я вам дам Українці, ви тут будете на церкву жебрати! Чекайте кус, лем кус, за того шитко одповісте!» І дійсно «лем кус» треба було чекати, щоб за той «злочин» відповісти; і саме як колядники вертали вже до дому і переходили попри хату П. Мовчана, напала на них юрба парубків самих членів чит. Качковського та ще запросили собі до помочі таких з Гладичова. Вони кинулися найперше на провідника колядників, що мав на грудях скарбонку з грішми. Цей став утікати та кричати що сили. Його товариші робили те саме. На той крик вибігли з хати Козака, підприємця, два кріпкі юнаки, що стали в обороні колядників. Однак з навіженими п'яними кацапами не змогли поговорити по людськи, бо ці кинулися на них з друкками. Замах на кєрвавицю колядників, що трудилися для церкви, не вдався. Тоді розлючені напасники стали проклинати українців, на чім світ стоїть, вививати і т. д. бо лише до того вони здібні, тільки всього навчив їх криничанський «Лемко» продовж цілого свого підлого життя! Слідуючого дня, луке ще до властей, наговорили, що лиш знали. Тоді поліція, під свіжим вражінням їх побреханок, перевела ревізію за «нелегальностьями» в десятих свідоміших господарях.

З того бачимо та сумуємо, що таке діється в наших селах і то за підлим підшентом криничанських писак. А де братія згода? Коли завернете з бездоріжжя і вдаритеся в груди, що брат на брата настає?

Та ще і тому нам всім дуже сумно, що такі річі діються в наших селах, де живуть ті самі люди і вони повинні в згоді та дружньо працювати над нашою спільною долею — замість вовкові гнати невинних — щоб у цей спосіб губити все, що добре і корисне. Невже ж не бачите, що діється доколя нас?

Поширюйте „Нашого Лемка“

ЛИСТУВАННЯ.

Вп. Коляр Т. Америка: Вашу передплату на «Народню Справу» і «Нашого Лемка» з 30. XI. 1935 р. як також п. І. Крегеля з 11. I. 1936 р. одержали з подякою. І. Крегель має заплачено по кінець червня 1937 р. Щирі братні поздоровлення Вам шлемо.

Вп. Іван Котляр, Степана з Дудинця: Одержали для Вас передплату з Америки, тому вислаємо. Поздоровлення.

Вп. Степан А. П. Америка: З належною подякою одержали Вашу передплату по кінець червня 1937 р. як також за М. Котлярчика, М. Пельца й Осипа Овалку по кінець 1936 р. Зипку прислайте, помістимо; матеріали використасмо. З братнім щирим привітом.

Вп. І. Ячківський з Долин: Має заплачено по кінець 1936 р. прислав передплату як минулого року Вп. Р. К. з Горлиць. Щиро дякуємо у Вашому імені.

Вп. Василь Кухта з Рим. ч. 125. За Вас заплатила по кінець червня 1937 р. Ваша Сестра Ксея з Америки. Поздоровлення.

Вп. Степан Шимон з Америки: Належність одержали; Ваша передплата вирівнала по кінець 1936 р. Лемківських нот не маємо, книжку «Дмитро Детько» вислаємо. Гарзд.

Вп. М. Н.: Гарзд піде всім, з часошном П. Т. була мала помилка, вже справлено в експедиції. Репорта вислали. Можливо, що там приїде наш археолог, але про це ще окремо Вас повідомляти б. Привіт Вам і Вашому батькові.

НАВІТЬ МОЛИТИСЬ НЕ ВІЛЬНО».

Дня 11. січня перевела поліція ревізію у трьох юнаків з Пантіної, пов. Горлиці, в Асафата Гривки, Василя Павлика та Миколи Гливи. Від Гривки забрали кілька книжок та лист-повідомлення від односельчан з Америки про збірку 100 дол. на будову Народного Дому в Пантіній. Від В. Павлика кілька чисел «Рідної Школи», а від Гливи молитовник «Для всіх»,

СКОНФІСКОВАНО

Це все через наклепи зловлих людей — що тепер сміються невольним сміхом, щоб заглушити голос своєї совісті.

Однак їх радість напевно не буде довга бо чейже рішучо не можна сподіватися, щоб без жадних розумних причин суд карав.

Ле-ко.

Старинна дерев'яна церква (повасилінська) збудована в 1510 р. в селі Улюч над Саном.

Ст. Вархоляк

ГАРТУЙСЬ!

Зима. Мороз скрипить під ногами, Стежки замело снігом, Щілинами студинь тиснешь до хати — Гартуйсь, брате!
Що град не стовк, пішло на податки; Хліб у хаті рідкий гість...
Голод про себе дає знати — Гартуйсь, брате!
Хоч на тобі драна свитина, А чобіт то хіба дасть — Біг, Хоч місце з грішми е... закляте — Гартуйсь, брате!
Шляхом терпіння грядемо до Слави, Крізь хуртовину грози і надій... Бо наше плем'я в «пригоди» багате — Гартуйсь, брате!

Закладайте Кружки і Філії Т-ва «Відродження».

На зборах американського клубу.

Приходить Джан до президента клубу й дає йому гроші.

Пропшу посвідку, що я вам віддав гроші! Президент: Та ви не бачите, кілька тут свідків, і нащо вам посвідка?

Джан: Може я помру тої ночі, а святий Петро закличе мене до себе й запитасться, «чи ти кому що не винен?»

Я скажу: Ні. Св. Петро: А тогті два долари? Джан: Та я віддав. Св. Петро: А посвідку маєш?

Джан: І ви думаєте нанове, що я піду шукати вас у неклі — за посвідкою?

ЖАДАЙТЕ ВСЮДИ ТІЛЬКИ ПРАВДИВИХ УКРАЇНСЬКИХ ШЕВСЬКИХ КІЛКІВ

тільки з цим
знаком

одинокій українській
фабриці

ДЕНДРА
у Львові

Добре уважайте, бо жидівський картель підшивається під наше опаккування!!

ЦІННИК ОГЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Шлях стор. 300 зол.; шів стор. — 150 зол.; четверть стор. — 75 зол.; одна восьма стор. — 40 зол. Сторінка має 3 шпальти — за 1 мм. на 1-гу шпальту — 30 сот. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот. Дрібні оголошення за слово 10 сот.

Югася Філь.

ЦАР ЗМІЙ-

Легенда - переказ.

I.

У скелі незримій
Раз змії проживав,
Палати сріблені
В землю вкопані мав.
Коні буйно-грив
І силу велику
Йому все св'ятили,
А іржання дикі —
Як світлі пориви
Йому приносили.
І голуби білі
По парі злітали —
В золочених сіялах
Віконниць сідали.
Ягнята чекурні,
Як квіти притульні,
Вічки у алмази
Глибшими студні
Ярили, світили.
Воли круторогі
У глибені сіна
Ковтали свій вік;
А рев той могутній —
В підземлі нечутній —
Несли у дрижачий прорік.

II.

А змії у палатах
Провадить літа,
Дрімач на чатах
Нового життя.
Хоч царство велике
Багрові убори,
Хоч шаблі й зброя
В пивницях дрима —
Та все те заспало,
Зніміло, заникло —
Не будиться змію
Ні струна одна.

(Далі буде).

— 0 —

Вп. Г. А. Височани: передаємо куди слід, бо хоч такі справки не приносять нікому користі та наше завдання витягнути злі поступки і вести чесним шляхом наших братів назустріч правді — тоді кожний відповідає за себе і Ви найкраще зробите, як будете таких нехтувати та організувати себе в обороні за свої права. Щиро Вас здоровимо.

Вп. К. Іванна: прислані праці дуже добрі, але «тамтої» і так має вже досить, а село нічо собі з його не робить. Може помістимо в міру місця. Бачите, що так вже звукуємо всі відомості, що дальше годі; та все таки наші читачі хотіли б ще більше відомостей. От-якщо кожний дотеперішній передплатник прислав нам бодай одного-двох нових читачів і подбас, щоб вони точно прислали передплату, тоді ми могли б видавати все збільшене число — покіщо трудно. Вибачайте! Кожне письмо з Лемківщини для нас дороге, нічо не пропускатемо, однак — якщо в цілости не використовуємо, то бодай важніші місяці передіємо до відома читачам.